

bedste Ønsker med paa Vejen; thi vi har et for vor Følelse som Kultur menneske i høj Grad generende Indtryk af, at der er et uhyggeligt Slægtskab mellem den vildes Henrykkelse ved Tatoveringer, Ankelsmykker og Ringe i Næsen og den civiliseredes ikke altid lige godt skjulte Fryd ved Ordener, Titler osv.; men vi nærer alligevel desværre en stille Tvivl om, at Menneskeslægten er naaet saa vidt paa sin langsomme Gang fremad, at disse Vidnesbyrd om en primitiv Tilstand eller i bedste Tilfælde om et barnligt Udviklingstrin allerede nu kan forsvinde. Glædeligt vilde det være om de smaa Lande kunde gaa foran her.

For tiende Gang er der [ogsaa fra Socialdemokraternes Side] i Folketinget bleven forelagt Forslag til Lov om *Arbejdstid*. 1. Stk. § 1 lyder saaledes: „For alle Personer af begge Køn over 14 Aar, der som Arbejdere, Medhjælpere eller Lærlinge udfører Arbejde i andres Tjeneste ved Haandværks- og Fabrikdrift, Land- og Vandbygningsarbejder, Jernbaneanlæg og lignende Arbejder, Handel, Transportvæsen, Kontorvirksomhed, samt for alle i Statens og Kommunens Tjeneste staaende Personer fastsættes den daglige Arbejdstid til højst 8 Timer, deri ikke indbefattet Spise- og Hviletid“.

Forslaget mødtes med mange Forbehold og Indvendinger; dog vandt det Tilslutning fra alle Sider, at der for visse sundhedsfarlige Erhverv burde lovgives m. H. t. Arbejdstiden.

Der vil løbe meget Vand i Stranden, før 8-Timers Arbejdsdagen bliver fastsat ved Lov; men Tanken vinder bestandig større Raaderum i Folkene, og ad Frivillighedens og Udviklingens Vej vil denne Reform blive gennemført.

Endelig har Forslag til Lov om *Valg af Borgmestre i Købstæderne* (Socialdemokraterne) været til Forhandling. Forslaget gaar i sin Hovedtanke ud paa, at den Retsplejen eller Politiet vedrørende Gerning sondres fra Borgmesterembedet og henlægges til en anden Embedsmand, og at Borgmesteren vælges for 6 Aar af Byraadet blandt dettes egne Medlemmer.

Forslag til Lov om *Rettens Pleje* er efter Forhandlinger i Folketing og Landsting bleven henvist til et Fællesudvalg paa 30 Medlemmer — 15 fra hvert Ting.

Er uægte Fødsel et Hæmningsmoment i Individets Udvikling?

Foredrag af Politispektør *Aug. Goll* i Kommunalærerforeningen, 26. Oktbr. 1905.

(Sluttet.)

Og er ikke det, at lade Faderens Forpligtelser overfor det uægtefødte Barn være endog meget betydelig mindre end overfor det ægtefødte Barn, en ligefrem Begunstigelse til, næsten en Præmie for at faa saa mange uægtefødte og saa faa ægtefødte Børn som muligt — ja, saa ved jeg slet ikke, hvad en Begunstigelse er. I Motiverne til den norske Alimentationslov af 1892 siges der da ogsaa følgende:

„Den nuværende Lov begunstiger i Virkeligheden de løse Forbindelser og forlokker Mænd til at tilfredsstille deres Lidenskaber paa illegitim Maade, medens Gennemførelsen af det almindelige Lighedsprincip mellem ægtefødte og uægtefødte Børn vil tvinge ham til at fatte den sædelige Alvor i den Kønsforbindelse, der har faaet sit højeste Maal i Ægteskabet“. Disse Ord kan jeg ganske gøre til mine.

Hvad den anden Betragtning angaar, at Fader-skabet kun beror paa en Formodning, saa er den uomtvistelig sand — saa sand, at den gælder ikke mindre i Ægteskabet end udenfor Ægteskabet. Selv om man med Rette kan anføre, at den dog som Regel har mere at støtte sig til i Ægteskabet end udenfor, saa gælder det jo netop kun som Regel. Der gives Tilfælde, hvor Formodningen kan være meget svag i Ægteskabet, og Tilfælde, hvor den kan være meget stærk udenfor Ægteskabet; men under alle Omstændigheder synes den angivne Betragtning at maatte føre til et af to Resultater: Enten maa man lægge Vægt paa Paternitetens absolutte Ubevislighed udenfor Ægteskabet, og saa har Barnet kun Moderen at holde sig til, og alle vor Rets Pligter mod den mulige Barnefader er da en blodig Uret mod en maaske ganske uskyldig Person. Eller man maa, som dansk Ret, lægge Vægten paa, at Bevis for, hvem der virkelig er Fader, er umuligt at opnaa, og altsaa lade Faderpligternes Indtræden afhænge af, hvem der *kan* være Fader; men saa maa man i som udenfor Ægteskabet ogsaa tage Konsekvenserne heraf.

Den Mellemvej at sige: Du er maaske ikke Fader, og derfor skal du ikke bære Faderpligterne, men du er maaske alligevel Fader, og derfor skal du bære nogle af dem — den Mellemvej er her akkurat lige saa inkonsekvent, som den gamle franske Retsregel, der — sans comparaison naturligvis — sagde til den, der ikke kunde overbevises